

[Rytter.]

ministeren til enhver Tid at gaa den Vej, som han finder er den rigtigste. Det er, som vi, der har med de Sager at gøre, plejer at sige, en Høringsskrivelse, der sendes ud, men er det rigtig i Loven at binde Ministeren netop til en bestemt Institution? Det kan jo være, at der sker Forandringer, saa at det maaske i det konkrete Tilfælde vil være rigtigst at høre en anden. Saa siger Ministeren: Det vil man selvfølgelig ogsaa kunne gøre. Ja, det kan man, men man kommer ikke uden om, at der staa i Lovforslaget, at ogsaa Retslægeraadet skal høres. Jeg vil derfor henstille, om man ikke burde overveje i Udvalget at overlade til Justitsministeren at afgøre, hvem der skal have med det at gøre.

Jeg er altsaa bange for, at Ministeren ikke opnaar, hvad han vil, ved at stille Sterilisation som Betingelse for Ægteskab. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Ingeborg Hansen) var ogsaa inde paa den Fare, der er for, at der saa ikke bliver indgaaet Ægteskab. Det er et Spørgsmaal, vi maa overveje. Endvidere lægger jeg Vægt paa, at der arbejdes med Begreber, om hvilke i alt Fald Jurister ved, hvad de betyder — det gælder baade med Hensyn til aandssvage og Psykopater.

I øvrigt kan jeg tilsige Ministeren en velvillig Behandling af Lovforslaget fra vor Side. Jeg haaber, at vi i Udvalget vil kunne faa noget godt ud af dette Lovforslag, der jo vedrører et Emne, som har stor Interesse, og som det er meget vanskeligt at lovgive om.

C. J. F. Sven: Det Omraade, paa hvilket man her tilsigter en Lovgivning, er jo særdeles ømtaaeligt. Det er et Omraade, hvor man ifølge Sagens Natur bør være uhyre forsigtig, idet der spiller en hel Række Momenter af den delikateste Natur ind. Dertil kommer, at Lægevidenskabens Standpunkt til disse Problemer ikke er helt afklaret. Det fremgaar ogsaa af Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, idet det af selve Retslægeraadet med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Individet, der lider af Talefejl, bør have Lov til at indgaa Ægteskab, fremføres, at der endnu ikke foreligger et saadant Erfaringsmateriale, at Raadet paa nærværende Tidspunkt tør anbefale en Lovgivning paa dette Omraade. Det viser — og derfor fremdrager jeg det —, at Lægevidenskabens selv erkender, at man aldeles ikke er naaet saa vidt, at det, som det i sin Tid blev sagt, med apodiktisk

Vished kan slaas fast, hvorledes det egentlig ligger i de enkelte Tilfælde.

Mit Parti staaar saaledes over for det foreliggende Lovforslag, at vi naturligvis indrømmer, at Indgreb over for ikke-avlingsønskelige Individider maa man fra alle Sider gaa med til, men vi mener, at man bør gaa frem med den allerstørste Forsigtighed og hellere risikere at komme lidt for sent med disse Indgreb end at jage ud i en Lovgivning, som kan medføre Tilbageslag. Vor Indstilling er altsaa over for selve Lovforslaget særdeles venlig, men ligesom den ærede sidste Taler maa vi ønske, at der under Udvalgsbehandlingen foretages en virkelig tilbunds-gaaende Undersøgelse og Overvejelse af disse Spørgsmaal, saa meget mere som de Emner, der her foreligger, maa siges nok saa godt at egne sig til Drøftelse i et Udvalg som til en offentlig Diskussion her i Tinget.

Jeg skal saa i øvrigt kun fremsætte nogle enkelte Udtalelser vedrørende de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget. Den ærede sidste Taler har Ret i, at det vistnok er et enestaaende Tilfælde, at en anden Minister end den, der har fremsat Lovforslaget, ønsker Ordet for paa sit Ministeriums Vegne at redegøre for visse Misforstaaelser, som Pressen har gjort sig skyldig i. I Anledning af de Bemærkninger, den højtærede Socialminister fremsatte, vil jeg sige, at jeg maa give ham Ret i, at de Misforstaaelser, der er sket, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om en Udvidelse af Indgrebsretten til ogsaa at omfatte blinde, døve og talelidende, er, selv naar man vil læse Bemærkningerne med nogen Malice, ikke rimelige over for Socialministeriet.

Bemærkningerne til Lovforslagets § 1 indeholder et Punkt, som jeg nok synes kunde give Anledning til nogle Udtalelser. At der kan være Kompetencestridigheder mellem det ene og det andet Ministerium, er klart, men jeg tror, det er sjældent, at to Ministerier giver sig til i Bemærkningerne til et Lovforslag at diskutere ikke et Spørgsmaal om Kompetence, men et Spørgsmaal af rent saglig Natur, maa jeg vel sige, nemlig det Spørgsmaal, om man i givet Fald for visse af de Personer, der omfattes af Loven, skal have en Erklæring fra Retslægeraadet, eller om man skal have Erklæringen fra et Nævn, der er nedsat i Henhold til Loven af 16. Maj 1934. Efter Bemærkningerne har Sagen paa dette Punkt formet sig saaledes, at man fra Socialministeriet har stillet et positivt Forslag om, at Erklæringerne skulde afgives af dette Nævn, der jo hører ind under